

Publicerad 2007-05-07 19:58 av harhjärta

Skreven utifrån en bild av Frida Kahlo:

<http://mujeresriot.webcindario.com/frida03.jpg>

Kom med namnförslag om ni vill.

Utan titel

Jag famlar runt: finner väggar, väggar, väggar. Allt är vitmålat jag undrar varför. Jag bad dej klistra ditt hjärta som en rustning runt mina händer, dom sköra, med tunna huden, alltför tydliga blodkärlen, det var november, mörkret mer kompakt än någonsin. Du sa nej. Jag förstod aldrig varför men kanske att jag förstår nu.

Vassa hörntänderna som vill slita isär kött slita isär ben eller elledningar andledning; det svarta runda klotet, den hårda kärnan bakom mitt öga vrider sej tre grader medurs. Smärtan är en blankpolerad yta, fläckfri; aldrig att den blivit befläckt, aldrig, aldrig.

Det är här, i alla högljudda tystnaders centra och svärtans absoluta bländande glimmer, det är här jag kan andas utan rosslandet från trötta halsen. Här går det lätt att dra in luften, här är den klar och blid, mina ögon utan ögonlock är ständigt vakna. Du rör inte min hud längre. Jag vågar inte röra den. Den är din och inget som är ditt ska jag längre vidröra. Det är trots och ren dumhet, det är ett sätt, enda sättet, att gå vidare. Jag går vidare du står kvar och skuggorna runt dej bara tättnar. Du är ett skrik och jag lämnar dej. Jag lämnar dej. Här.

Känner jordens mjuka böjning under fötterna. När månen visar sej och stjärnorna gråter glitter, då känner jag snurrningen tydligare. Den långsamma rotationen runt egna axeln egna sorgen, det knakar i revbenen. Begränsningen en ryggrad innebär; straffet vi alla bär på svaga, alltför svaga, axlar; straffet det innebär att vara människa. All stolthet, all arvsynd som flyter i våra ådror, vi har så mycket. Så mycket att bära upp, så mycket att leva upp till.

Flagor faller ifrån mina fingertoppar, det är bara tiden. Jag ruskar mitt huvud, håret följer varje rörelse, jag lämnar mina spår. Min mage är ett jordklot, en egen värld i sej, växandet där inne. Jag har dubbla hjärtslag. Tiden rycker mina ögonfransar. Jag slösar inget blod på obetydligheter. Jag rör mej inte: vindmotståndet, viljemotståndet, är alldeles för stort. Mina ögons blöthet har aldrig stoppat någon, inte heller mej själv. Jag klipper ett lagom stort hål i duken framför mej.

Kryper

ut.

Det växer liv i min kropp. Jag växer ifrån mina födelsedagar, alla åren staplade i minnet. Växer ifrån minnet av mej själv.

Jag kommer emot mej, det oundvikliga mötet. Konfrontationen som djupgroende tankar alltid måste innebära. Jag önskar slippa dessa ögonblick av självinsikt, jag vill skala bort verklighetsstämpeln från

pulsslagen. En dröm: drömmarna med den alltid lika ljuva egenskapen som uppvaknandet är. Men nej. Inte nu, jag kan inte blunda, jag kan aldrig mera avskärma mej från världen. Detta är att leva. Elektriciteten som alltid strömmar mellan två handflator tillhörandes två kroppar; den finns även här. Mellan min och detta mitt jags andra skepnads hand.

Hon ser allvarlig ut. Hon är jag och jag vet att vi speglar varandra bättre än något kyligt metallstycke i världen. Det bultar lätt i min halsgrop, jag känner pulsen starkare när vi är sammanlänkade, när jag är hel och mer än en.

I mina händer ligger nu en sax. Steget är inte större än nästa andetag och jag klipper av. I takt med kroppens egen musik kommer det röda ut ur det öppnade kärlet. Jag skapar mina egna tankar, jag genomför kirurgiska ingrepp och du är bara hålrummet som bildas under foten när man går.

Vi ser på varandra. Hon är vacker men jag har aldrig hjälpts av skalets skönhet. Hon ler men det syns bara i ögonen. Dom är svarta, precis som mina; dom är mina; ett embryo vill ha utomjordisk kärlek, jag kunde inte ge den till dej. Jag ger den till allt som är mitt.

Släck ner solen och ge mej bara natt nu. Bara natt.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren harhjärta med Poeter.se id #10151 innehar upphovsrätten